

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

רופא או רופאה?

כשהיינו ילדים והלכנו עם אמא או אבא לרופא, היה כתוב על הדלת שם הרופא בלבד. היום כשמגיעים למרפאה, חוץ משם הרופא ישנו שלט נוסף ירקרק או כחול מטעם משרד הבריאות או קופ"ח וזה לשונו: כל נבדקת/רשאית לבקש נוכחות אדם נוסף בשעת הבדיקה.

קוראים יקרים, לשם מה נכתב השלט הזה? מה עומד מאחוריו? לצערנו כבר היו מקרים שרופאים ניצלו את "החלוק הלבן" ועשו מעשים מכוערים תחת הכותרת "טיפול". לאור זאת טוב שדלת חדר הרופא תהיה קצת פתוחה, ולכל הפחות לא תהיה נעולה. אמצעי בטיחות אלה שומרים שהבדיקה תהיה עניינית וממילא האתיקה נשמרת.

הדברים מכוונים לגבי ביקורים אצל רופאי משפחה, ובעיקר לגבי ביקורים אצל רופאי נשים. נחזור ונאמר שאין אנו עושים חלילה הכללות, ואין אנו חושדים ברופאים. רובם ככולם הגונים, ועוסקים רק במלאכתם. אבל כתוצאה מריבוי המקרים של ניצול מטופלים שמתרחשים חדשות לבקרים בכל מקצועות הרפואה, מהרפואה הקלינית דרך רפואת השיניים ועד הרפואה הנפשית, אנו צריכים לשמור על מרחק בריא.

זאת ועוד, אם נשאל בעל ממוצע אצל מי הוא מעדיף שאשתו תיבדק, אצל רופא או רופאה? התשובה תהיה מְבִיחָה וברורה: רק אצל רופאה! גם בפסקי ההלכה של גדולי דורנו נכתב בפירוש שאשה תלך ותיבדק אצל רופאה!

ישנן נשים שטוענות שהרופא עדין יותר מהרופאה, ולכן היא מעדיפה אותו וכו'. גם לטענה זו יש פתרון. היום כל קופות החולים מעסיקות רופאות בכל התחומים, רופאות מקצועיות, עדינות, והגונות. ואם אחת לא התאימה למישהי, שתפנה לרופאה אחרת.

גם הטענה של האומרות: 'אני רגילה אליו...' היא טענה גרועה. מְפִינָן שמחסום הבושה כבר נפרץ והסכנה גדולה שבעתיים. אדרבה, לא צריכים להיות רגילים לרופא מסוים. רק במקרים שבהם צריך מומחה, והמומחה הגדול יותר הוא רופא, ואין שום ברירה אחרת... רק אז הולכים לרופא. כדאי שהבעל ילווה את אשתו או שאשה נוספת תהיה נוכחת.

גם לבדיקות אולטרסאונד רצוי שהבעל ילווה את אשתו משתי סיבות: א. נוכחות הבעל מונעת "תקלות". ב. הזוגיות משתפרת מאד מְפִינָן שהבעל מראה לאשתו שהיא לא לבד והוא יחד איתה לאורך כל הדרך.

כרשת השבוע

לתת זה לקבל

פרשתנו עוסקת בתרומה שאסף משה רבנו לבניית המשכן. כאן הסביר הקב"ה למשה את תהליך עשיית כלי המשכן לכל סוגיו ומאיזה חומר יש להכינם. ומיד בתחילת הפרשה מגיע הצוויו "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מכל איש אשר ידבנו ליבו ייקחו את תרומתי".

שאלו המפרשים על המילים "ויקחו את תרומתי" הרי היה צריך לומר ויתנו לי תרומה שהרי תרומה נותנים ולא לוקחים. הרבה פרושים נאמרו, ואנחנו נלמד כמה מהם.

"ויקחו לי" - אמר הקב"ה כל העולם כולו שלי שנאמר "לי הכסף ולי הזהב נאום ה'" אני מבקש מכם שתיקחו משלי ויתנו לי. אנחנו צריכים להתרגל ששום דבר לא שלנו הכל של השם יתברך וכל מה שיש לנו זה רק בגדר השאלה. מי שמקבל תובנה זו יוקל עליו בנתינת הצדקה או המעשרות שכן נתנו לו על מנת לתת.

"ויקחו לי" - הנותן הכי גדול הוא המקבל הכי גדול. וכ"כ למה? אם נתנו מספר פרוטות וקיבלנו כנגדם מיליונים, מה יהיה נכון יותר לומר שנתנו או שקיבלנו? בוודאי שהנתינה היא קטנה לעומת ההחזר שקבלנו. כך אמר הקב"ה כשאתם נותנים אתם זוכים לאכול מפירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא. א"כ עבור נתינה מועטת זוכים לאושר ועושר בעולם הזה ושכר נצחי לעולם הבא לכן הלקיחה יותר מהנתינה.

"ויקחו לי" - פירש רבינו בחיי פירוש נפלא. הקב"ה פונה לעם ישראל ואומר תקחו לי כלומר תקחו אותי אליכם הביתה. הרבה חושבים שהקב"ה נמצא רק בבית הכנסת או בית המדרש או בישיבה. ולא היא, אלא מבקש הקב"ה מעם ישראל שיכניסו אותו גם לתוך ביתם.

צריך לזכור שהקב"ה נמצא בכל מקום "מלא כל הארץ כבודו". ומי שמכניס את הקב"ה לתוך ביתו כלל הבית מתרומם ומתעלה שנאמר "ויקחו לי תרומה" תהיה תרומה והתרוממות לבית.

במה מתבטא הדבר שמכניס את הקב"ה לבית? צורת הדיבור נשמעת אחרת. כיון שאי אפשר לומר לפני המלך מילים לא יפות, ההופעה בבית משתפרת שכן הקב"ה נמצא כאן וצריך לשמור על הופעה מכבדת. זאת ועוד, הכבוד הדדי בין יושבי הבית משתפר כי לא נעים לזלזל אחד בשני כשהמלך נמצא.

נמצאנו למדים שכאשר חשים ומרגישים שמלך מלכי המלכים נמצא בקרבתנו אז ההתעלות והרוחניות גדולים. ועל זה אמר דוד המלך בתהילים "שוויתי ה' לנגדי תמיד".

וגם בפרשתנו נאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" ולא נאמר בתוכו אלא בתוכם, בתוך הבתים של כל אחד ואחד מאתנו. נשפר את התנהגותנו ושלום הבית והכבוד הדדי, ונזכה להשרות השכינה בביתנו.

שבת שלום ומבורך
אבנר קזואס

בדיחה

אוטובוס מלא עיתונאים מתנגש בעץ ומתהפך לתהום. חוואי זקן שמתגורר בסביבה מגיע לשם ובתוך שעתים הוא חופר בור גדול וקובר את כולם. לאחר כמה ימים, עובר שם השריף. כשהוא רואה את שרידי האוטובוס, הוא בא לחקור את הזקן. "כולם היו מתים?" "אני מאמין שכן. היו כמה שאמרו שהם לא, אבל אתה יודע, עיתונאים..."

"גדולה תמימות מן החכמה! אבל כמה חכמה דרושה לאדם מישראל, כדי להגיע למדרגה של: "תמים תהיה עם ה' אלוקיך" (רבי נפתלי מרופשיץ)

כתגם השבוע

חינוך עם חינוך

כשרוצים להפעיל ילדים ולגרום להם לעשות את מה שאנו מבקשים יש צורך לשמור על שלשה כללים!

א. לדבר בגובה העיניים - כלומר להגיד להם מילים פשוטות וברורות. לא מילים מופשטות, כלליות, או מסובכות. לדוגמא: לא לומר לילד שהרביץ - "תפסיק להיות אליים... או, תחדל לבצע פרובוקציות..." אלו מילים שלא יאמרו. אלא לומר לו - "אל תרביץ לאחידך... תפסיק לצבוט את הילדך". גם המילים - "תהיה ילד טוב" חסרות משמעות כיון שמהי ההגדרה למושג ילד טוב, זה כללי מידי, הילד לא הבין למה התכוונו ההורים.

ב. טון דיבור חד משמעי - לא מבקש, לא מתחנן, לא מתחנן אלא פוקד! צריך לזכור הילד לא שומע רק את המילים אלא הוא מקשיב גם למנגינה, המנגינה משנה משמעות ולפעמים הופכת משמעות. פקודה ברורה שניתנה עם "מוזיקה" של תחנונים אינה פקודה והילד לא יבצע את המוטל עליו. לכן לפני שהורים קובעים שהילד לא ממושמע צריכים לבדוק אם הם יודעים להוריד פקודה.

ג. לא לאיים - איום בדרך כלל גורר את הילדים לאופציה שאנו לא מעוניינים בה. שימו לב למילים שכולנו אומרים לילדים - "אתה יושן או לא?", "אתה בא לאכול או לא?", כשאומרים לילד - "או לא" הוא מבין שיש בחירה ואופציה - יש אפשרות לישון ויש עוד אפשרות - לא לישון. וכאן נמצאת הטעות! אין מצב שילד לא יישן.

לפעמים הורים נסחפים באיומיהם לכיוונים שליליים, לדוגמא: ילד שלא רוצה לאכול ארוחת ערב ועושה בעיות - אמו אומרת לו - "אתה אוכל או לא?... אם לא תאכל יגיע לכאן הכלב השחור...". ובאמת אם הוא לא אכל הכלב השחור יגיע? כמובן שלא, ואז הילד פשוט לומד לשקר והמורה שלו היא האמא!

זאת ועוד, כיון שהילד בדרך כלל מאמין לאמא שלו, כל הלילה נדמה לו שהכלב השחור נמצא בחדר. ומצב כזה יכול להכניסו לחרדות ופחדים. לכן אין לתת לילד שום אפשרות נוספת חוץ מההוראה שלנו ועלינו לנסח את הדברים כך: לך לישון! בוא לאכול! תפסיק להרביץ! וכיוצא בזה. צריך להיגמל מהמשפט השני - "או לא", על ההורים לדעת שהם "הבוסים" והם הקובעים ועל פיהם בלבד יתנהל הבית.

סיפור לשבת

הרב אברהם אבן עזרא זצ"ל

בעיר רומא גזרו שליטיה גזרה אכזרית: בכל שנה חייבת קהילת היהודים ליתן לידי הנוצרים יהודי אחד בשבוע לפני חג הפסחא. גזרה נוראה זו עמדה בעיניה במשך מספר שנים וכל תחבולות היהודים לבטלה לא הועילו, וכשהגיע השבוע המר היו מפילים גורל על הבחורים, והבחור שנלכד בגורל היה נמסר כקורבן העדה לידי הנוכרים, והם היו שמים אותו בתוך חבית יין גדולה של עץ, ומסביב לחבית היו תוקעים מסמרים גדולים מברזל אל חלל החבית מבפנים.

לתוך חבית זו היו מכניסים את הבחור היהודי וסותמים את החבית ומגלגלים את החבית בכל רחובות העיר, והיו מזמרים בקול ושמחה, עד שהיה מוסר את נשמתו לבורא.

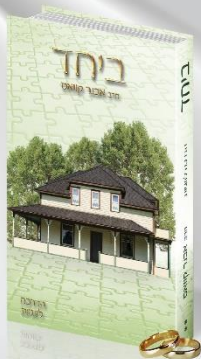
והנה שנה אחת עלה בגורל בחור שהיה חתן וזמן חופתו נקבע לאותו שבוע. ובעת שהפילו את הגורל, היה הכל מוכן לסעודת החתן והכלה והקרואים כבר באו. ושמחתם הפכה לתוגה, והכול היה שרויים באבל כבד על החתן, ועל גורלו שעלה לו, ועיניהם של הקרואים היו זולגות דמעות, ותעל זעקתם לשמיים.

רצה הבורא יתברך לעד ונודמן רבי אברהם אבן עזרא לרומא, כשהגיע לעיר שמע כל הבכיות והזעקות, ושאל לפרש הבכיות והזעקות. סיפרו לו: "ואז הרב אמר להם: 'תשועת ה' כהרף עין. אל תדאגו ואל תפחדו. מסרו אותי במקום החתן לנוכרים, ואת החתן תכניסו לחופתו - את צרתם אמרו לו: 'איך נתאכזר אליך, ואתה אורח שבאת ללון אצלנו וניתן אותך לטרף בידי חיות רעות ואכזריות.'!! אמר להם: 'אני הולך בעצת ה'".

סוף דבר שמעו לבקשתו ומסרו אותו בידי הרשעים, לקחוהו הנוכרים והביאוהו קודם כל אל בתי היראה שלהם, כדי שכל העם ישחקו עליו, שכך היה מנהגם, ושאלו אותו: "מה חפצו לפני שימות?", שכן המנהג לשאול את המוצא להורג לעשות לו חפצו האחרון, אמר להם רבי אבן עזרא: "הביאו לי קערה ודלי מים לרחוץ רגליי", מלאו את בקשתו. והנה להפתעת הכל, ציווה על אחד הפסלים, שהיו ניצבים שם מעץ ומאבן מכסף ומזהב, אמר לו: "לך והבא לי דלי מים."

אף על פי שהפסלים הם מעץ ומאבן לא ימושו ידיהם ורגליהם, נעזר הצדיק בשמות קדושים, והיה נראה להם שהפסל רץ והביא לו דלי מלא מים. ציווה על פסל אחר: "לך חמם לי המים על האש שיהיו נעימים לרחיצה", מיד רץ הפסל עם הדלי ולאחר רגעים מעטים חזר. העמיד לפניו את הדלי שהיה מעלה אדים וחזר למקומו. אחר ציווה לפסל שלישי: "בוא חלוץ נעליי", מיד ירד הפסל, כרע על ברכיו חלץ נעליו וחזר למקומו, ציווה על פסל אחר, שיבוא ויוציא לו את הגרביים, מיהר הפסל ועשה את רצונו.

בסוף פנה אל הפסל הגדול מאחיו ואמר לו: "בוא רחץ רגליי במים האלו ואחר תשתה אותם!", והפסל כבר הזיז את רגלו וביקש לרדת, ראו כל העם ונפלה עליהם אימה ופחד גדול וגעו כולם בבכי ואמרו: "איך נראה את קדושינו רוחץ את רגליו של היהודי, ולאחר מכן ישתה את המים."!! התחננו לרב שיוותר לפסל מעשות זאת ולא רצה, עד שהבטיחו לו לבטל את הגזרה הרעה, ולא עזבם, עד שכתבו וחתמו שלא ישובו לחדש גזרה זו לעולם, וכך ניצל מידיהם הרב אברהם אבן עזרא והציל כמה נפשות מישראל וממיתות משונות אלו, ואותו יום כל שנה עשו אותו יהודי רומא יום טוב ומתנות לאביונים אשרי דורו שהכירו את הרב הגאון אבן עזרא.

יצא לאור!!!

ספרו החדש של הרב

אבנר קוואס

ביחד

הדרכה לזוגיות חלק ב'

ניתן לרכוש בטלפון 050-6666-370 או באתר

לימוד מקצועי ומעמיק

המקיף את תחומי התא המשפחתי

עם הרב אבנר קוואס

ומרצים מנוסים נוספים

תעודה תינתן בסיום הקורס

אין זוג לא מוצלח - יש זוג לא מודרך

חדש - ארגון 'ביתנו החדש'

פותח את שערינו ללימודי

מנחי נישואין ומשכחה

כשמדובר בשלום בית לומדים מהמומחים ביותר לפרטים והרשמה 1599-59-39 שלוחה 4

